

ikke kunde finde en Kvalifikation for disse Banker og Bankhuse, der kunde regnes med til Metal fonden. Det behøver ikke at gøres gennem en Ændring i Lovforslagets Ordlyd, men jeg kunde meget vel tænke mig, at det Udvalg, som nødvendigvis maa blive nedsat om denne Oktroj, kunde betragte det som liggende indenfor sit Omraade at faa en noget nærmere Udformning af, hvor langt Rigsdagen mener, Bankkommissæren bør kunne gaa i Anerkendelsen af saadanne Banker og Bankhuse, saaledes at vi, naar vi kom til anden Behandling af denne Oktroj, kunde vide noget om, hvilken Begrænsning — den samme negative Side, som jeg før talte om med Hensyn til Seddeludstedelse — der er tænkt paa fra Regeringens Side, og som Bankkommissæren bør anlægge som sit ledende Synspunkt. Det ser ud, som om det var en meget betydelig Omvæltning, at ikke-rentefrit Tilgodehavende i al Almindelighed paa saadanne Banker og Bankhuse, som Bankkommissæren anerkender, kan medregnes til Metal fonden, men jeg for mit Vedkommende er ikke i Tvivl om, at naar Udvalget har faaet talt med den højtærede Justitsminister ved et Samraad og har faaet at vide, hvorledes Sagen paa-tænkes gennemført, vil den allervæsentligste Del af Betænelighederne i saa Henseende falde bort. Og selv om jeg stadig vilde være glad ved, om man kunde indføre i § 2, 2 c., en Kvalifikation af disse Bankhuse — min Tanke har der ikke været saa langt borte fra det, det ærede Medlem for Æbeltoft mente, man kunde kalde dem, nemlig de paagældende Landes Centralbanker —, vil jeg ogsaa kunne gaa med til, at det ikke sker som en Ændring i Lovforslaget, naar vi blot fik nogen Sikkerhed for, hvilken Begrænsning der vil blive anlagt fra Bankkommissærens Side.

Saa kommer Spørgsmaalet om Retten til at udstede Sedler paa Grundlag af danske Statsforskrivninger. Jeg vil begynde med at sige, at det er ikke andet eller dog ikke stort andet end Koketteri, naar Nationalbanken i sin Indstilling vedrørende Retten til at udstede Sedler i Forhold til disse Statsobligationer erklærer, at det skal være: „efter Paalydende“. Vægten ligger slet ikke paa, at det skal være efter Paalydende, men paa, at der ikke paa Grundlag af disse Statsobligationer maa udstedes mere end $\frac{1}{11}$ af hele Seddelomløbet. Men jeg skal indrømme, at dette lille Udtryk: „Efter Paalydende“ har haft en noget uheldig Indflydelse paa Bedømmelsen, idet man nemlig derefter

kan sige og har sagt noget som, at nu staar I her og arbejder paa, at Seddelkasse og Statskasse ikke maa blandes ind i hinanden, og naar det saa skal gennemføres under ekstraordinære Forhold, gennemfører I det paa den Maade, at de alligevel blandes med hinanden derved, at der udstedes Sedler efter Obligationernes Paalydende. Men i Virkeligheden er Forholdet noget helt andet, nemlig dette, at Nationalbanken efter Forslaget erhverver en meget begrænset Ret til at udstede Sedler med Basis i Værdier, som den ogsaa ellers vilde betragte som gode nok at laane paa, Værdier, paa Basis af hvilke der ellers kunde udstedes Sedler i Forholdet: 125 : 100, og som her sættes under den Begrænsning, at det ikke maa være mere end $\frac{1}{11}$ af hele Seddelomløbet. Saaledes er det virkelige Forhold. Og det er det, der nu er blevet noget tilsløret ved det smukke, tillidsfulde Ord til Staten, som, at Nationalbanken meget gerne udsteder sine Sedler efter de danske Statsobligationers Paalydende. Nej, Vægten maa lægges paa, at naar Reglerne om Reservefonden og Dækningsreglerne i øvrigt er betryggende — og her er jeg ganske enig i, at Oktrojen foreslaar en Forhøjelse af Reservefonden fra 30 til 40 pCt. af Aktiekapitalen —, saa staar Bankens Sedler og Statens Obligationer ikke i noget andet Forhold til hinanden end enhver anden af Bankens Værdier, som regnes for gode nok til at laane paa, men med den stærke Begrænsning, at den kun maa udgøre $\frac{1}{11}$ af hele Seddelomsætningen.

Jeg skal saa gaa over til Spørgsmaalet om Nationalbankens Afgift eller, hvad der er det samme, Indtægten ved Seddeludstedelsesrettens Udvidelse, og vil kun erindre om, at Hovedsynspunktet maa være, at Formaålet ikke bliver Indtægt for Nationalbanken, men heller ikke Tab for den, og at man ikke fra nogen Side bør vise Smaalighed. Det er nu givet og indrømmet ogsaa af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at Banken vil faa et reelt Tab af 5 pCt.s Afgiften, hvilket vil hemme — det er maaske ikke noget stort Syn hos dem, der lader sig hemme deraf, men det er menneskeligt — den fra Samfundets Synspunkt ønskelige Seddeludstedelsesudvidelse. Man maa fremdeles ikke glemme, at Nationalbanken efter Lovforslaget skal erlægge en ny Afgift i Skatterne, at Staten tilmed faar et Forskudsudbytte derved, at den nugældende Oktrojs Beregningsregler med Hensyn til Afgiften bibeholdes, og at endelig Staten